

и дири низости.

Но тихо! Сякаш лъхна утрен въздух:  
ще бъда кратък. В моята градина,  
когато спях, тъй както всеки ден  
след пладне, твойт чичо пропълзя  
над мирния ми сън с отровен сок  
от хебенон в едно стъкло; след туй  
отровата в ухото ми наля,  
а тя е тъй враждебна за кръвта,  
че в миг, като живак, по всички цев  
на тялото се спуща и с внезапно  
надмощие, като подкваса в мляко,  
<sup>се</sup> разпръсва и съсирва тя кръвта -  
спокойната и чиста кръв: и с мене  
тъй също стана, изведнъж, подобно  
*Кората на Атро, като прокачен*  
на Лазара, покрита с язви кожа  
*покрива цялото ми гладко тяло*  
обърна гладкото ми тяло.  
*и глътни, и противни струмене.*  
Така, на сън, ръка на брат отне,  
от мене трон, жена, живот - в цвета  
на греховете си умрях - без прошка,  
без изповед и без причастие -  
без сън осъден съм да отговарям  
за всички свои прегрешения.  
Ужасно! О, ужасно! О, ужасно!  
Ако си жив човек, недей допуска  
да стане кралското легло на Дания  
постеля на кръвосмешение.